

Zarzut drugi

Naruszenie art. 338 ust. 1 TFUE, ponieważ w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013 na potrzeby zestawienia danych statystycznych skorzystano z podręcznika a nie z jednego z instrumentów prawnych, wymienionych w art. 288 TFUE.

Zarzut trzeci

Naruszenie art. 5 ust. 3 i art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2494/95 w związku z art. 5a decyzji 1999/468⁽²⁾, ponieważ w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013 przewidziane zostało inne postępowanie aniżeli wymagana przez rozporządzenie nr 2494/95 procedura regulacyjna połączona z kontrolą.

Zarzut czwarty

Naruszenie art. 290 i 291 TFUE w związku z rozporządzeniem 182/2011⁽³⁾, ponieważ na potrzeby sporządzenia i uzupełnienia podręcznika nie została przewidziana procedura przewidziana w art. 290 TFUE, ani jedna z procedur wymaganych przez rozporządzenie nr 182/2011.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, s. 1

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23)

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, s. 13)

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-240/13)

(2013/C 189/21)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, M. Heller i L. Naaber-Kivisoo)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniu wynikającym z art. 49 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, w ten sposób, że nie przyjęła żadnych przepisów w celu transpozycji art. 2 pkt 21, art. 9 ust. 5, 7 i 12,

art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze, art. 11 ust. 5 lit. a) i b), art. 16 ust. 2 i 3, art. 26 ust. 2 lit. c) zdanie drugie, czwarte i piąte, art. 36, art. 37 ust. 1 lit. e), f), i), k) i p), art. 37 ust. 8, art. 37 ust. 10 zdanie drugie, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3 oraz załącznik 1 pkt 1 lit. a) tiret piąte i załącznik 1 pkt 1 lit. d), f), i) i j), a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o przyjęciu przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy;

— nałożenie na Republikę Estonii, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy o dziennej stawce w wysokości 5 068,80 EUR, naliczanej od dnia ogłoszenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 55.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-241/13)

(2013/C 189/22)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, M. Heller i L. Naaber-Kivisoo)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniu wynikającym z art. 54 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE, w ten sposób, że nie przyjęła żadnych przepisów w celu transpozycji art. 2 pkt 10, 20 i 22, art. 3 ust. 3 i 4, art. 7 ust. 3, art. 9 ust. 5, 7 i 12, art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 5 lit. a) i b), art. 12, art. 13, art. 15, art. 16, art. 26 ust. 2 lit. b), art. 26 ust. 2 lit. c) zdanie drugie, czwarte i piąte, art. 26 ust. 2 lit. d) zdanie trzecie i czwarte, art. 26 ust. 3,

art. 27 ust. 2, art. 33, art. 36 ust. 4 akapit drugi i czwarty, art. 36 ust. 6 i 8, art. 36 ust. 9 akapit trzeci, art. 41 ust. 1 lit. d), e), i), k), n), p), q) i s), art. 41 ust. 6 lit. c), art. 41 ust. 9 zdanie drugie i trzecie, art. 41 ust. 10, art. 44 ust. 3, załącznik 1 pkt 1 lit. a) ust. 1 tiret drugie, trzecie, piąte i siódme, załącznik 1 pkt 1 lit. a) ust. 2, załącznik 1 pkt 1 lit. b), d), f), h), i) i j) oraz załącznik 1 pkt 2, a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o przyjęciu przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy;

— nałożenie na Republikę Estonii, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy o dziennej stawce w wysokości 4 224 EUR, naliczanej od dnia ogłoszenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 211, s. 94.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-243/13)

(2013/C 189/23)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-607/10 Szwecja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;

— nakazanie Szwecji zapłaty na rzecz Komisji, na konto „Środki własne Unii Europejskiej”, okresowej kary pieniężnej w wysokości 14 912 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku

Trybunału w sprawie C-607/10, począwszy od dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-607/10;

— nakazanie Szwecji zapłaty na rzecz Komisji, na to samo konto, ryczałtu w wysokości 4 893 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-607/10, począwszy od dnia orzeczenia tamtego wyroku do dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie lub, jeśli ta data jest wcześniejsza, do dnia, gdy działania konieczne do wykonania wyroku w sprawie C-607/10 zostaną podjęte;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim wyroku z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-607/10 Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji Trybunał stwierdził, że „1. Nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe władze zapewnią, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (wersja ujednolicona) lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie warunków oraz, jeśli to konieczne, przez ich uaktualnienie, aby wszystkie istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, z zastrzeżeniem innych szczególnych przepisów prawa Unii, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy”.

Królestwo Szwecji dotychczas nie przyjęło środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-607/10. Z tego względu Komisja wniosła niniejszą skargę zgodnie z art. 260 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i domaga się nałożenia na Królestwo Szwecji sankcji ekonomicznych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 30 kwietnia 2013 r. — Ewaen Fred Ogieriakhi przeciwko Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, An Post

(Sprawa C-244/13)

(2013/C 189/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland